

# TELEGRAFUL ROMÂN.

Apere Marția, Joia și Sâmbăta.

## ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 14 C., 6 luni 7 C., 3 luni 3 C. 50 fl.  
Pentru monarhie pe an 16 C., 6 luni 8 C., 3 luni 4 C.  
Pentru străinătate pe an 24 C., 6 luni 12 C., 3 luni 6 C.

## Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației tipografiei arhid., Sibiu, str. Măcelarilor 45.

## Correspondențele

să se adreseze Redacției „Telegrafului Român”, str. Măcelarilor Nr. 45.  
Scrisori nefrancate se refuză. Articoli nepublicați nu se înapoiază.

## INSERTIUNILE:

Pentru odată 14 fl., — de douăori 24 fl., — de trei ori 30 fl.  
rândul cu litere garmond.

## Salarisarea învățătorilor.

Sibiu, 10 Februarie n.

Spunem adevărul numai, când constatăm și afirmăm, că nici într'un ministeriu, din câte avem în Budapesta, nu să muncește cu atâta consecvență și după un plan atât de bine chibzuit și de multă vreme stabilit, ca în ministeriul de culte și instrucțiune publică. Se pot schimba persoanele din fruntea acestui ministeriu, și de fapt să și schimbe mereu, dar sistemul, direcția politică, programul de muncă rămâne pentru fiecare titular același scop: *maghiarizarea*, și cu timpul *statificarea* instrucției publice pe întreaga linie, deci *maghiarizarea* școalelor, și dacă se va putea, și *maghiarizarea* bisericilor naționale nemaghiare.

Dovadă episcopia gr. cat. maghiară din Hajdudorog, pentru a cărei înființare au muncit în curs de șasezeci de ani toate guvernele maghiare, fără a se lăsa învinse de rezistența energetică pe care au întâmpinat-o la Viena și la Roma. Au muncit mereu, până au învins ele toate pedecile, și nu li s'a mai opus, nici Viena, nici Roma. Un punct din programul de muncă al ministeriului maghiar de culte și instrucțiune publică e deci realizat, după multă trudă. Va fi realizat nu peste mult și al doilea: *statificarea* instrucției publice, pentru că lucrurile sunt pornite astfel, încât acolo trebuie să ajungă.

E și acesta un punct de program în politica maghiară, care nu e nou, pentru că principiul *statificării* instrucției publice a fost scos la noi pe plan încă la anul 1848, când s'a adus prima lege despre obligativitatea instrucției populare. Atunci se născuse deja un curent puternic pentru *statificarea* învățământului, dar a fost înăbușit în parlamentul țării de vorbirile înțelepte ale ma-

rilor bărbați de stat din zilele acelea: contele Szécsenyi István, baronul Eötvös, Iósef (ministru de culte și instrucțiune publică) și Deák Ferencz, (ministru de justiție), cari au luat în apărare confesiunile, lăudându-le pentru jertfele aduse în trecut, când ele singure s'au îngrijit de lățirea culturii în statul acesta, prin școale susținute numai de ele.

S'a și adus atunci, în 1848, o lege destul de bună despre instrucțiune publică, decretându-se, că școalele au să se înființeze după confesiuni, așa, că dacă într'o comună sunt mai multe confesiuni, cu cel puțin câte 50 copii de școală, — pentru fiecare confesiune să se înființeze câte una, iar limba de instrucție se fie prețutindena aceea a majorității elevilor de școală.

Cam după aceleași principii a fost compusă apoi și legea dela 1868 (tot de baronul Eötvös Iósef, ca cea dela 1848), pentru Iósef și de astădată au fost lăsate confesiunile în drepturile lor de ași avea școalele lor confesionale, cu limba lor națională ca limbă de propunere.

După moartea baronului Eötvös a început însă să iasă de nou la suprafață principiul *statificării* instrucțiunii publice, în scopul, — care a fost mărturisit pe față și la 1848, — contopirea elementelor nemaghiare din patrie în elementul maghiar; și celce a croit planul, pentru a se putea ajunge la scopul acesta, a fost ministrul de culte și instrucțiune publică Trefort, francez de origine. Iar dacă principiul *statificării* desăvârșite a învățământului public nu a ajuns încă la biruință în statul nostru, este a se atribui numai înprejurării, că la culte și instrucțiunea publică au urmat, după Trefort, cam tot persoane luate din înalta aristocrație maghiară, oameni, cari sunt buni Maghiari, dar sunt și buni catolici, și astfel se poartă cu o anumită considerațiune față de biserica lor, care în tre-

cutul îndepărtat a făcut pentru lățirea culturii în țară mai mult decât putea să facă statul, dacă se supunea acestei sarcini. Dar n'avem decât să căpătăm un guvern mai democratic, din care să nu mai facă parte conții și baronii, și *statificarea* învățământului public e fapt împlinit la noi.

Dacă însă s'au ferit de decretarea *statificării* conții noastre din trecut dela ministeriul de culte și instrucțiune publică, — nu s'au ferit de loc de *stărbirea* drepturilor confesiunilor, în ce privește conducerea școalelor susținute de ele, ci mereu li s'a luat câte un drept din mână, dându-se ingerință tot mai mare organelor guvernului în afacerile școlare, astfel, că după promulgarea legii din urmă, a conelui Apponyi, — articolul 27 dela 1907, — am ramas mai numai cu dreptul de a crește pe învățătorii noștri și de a le asigura salariile, căci celelalte drepturi au fost trecute aproape toate asupra inspectorilor regești de școale.

Atât de vătămătoare a fost și este legea aceasta pentru confesiunile nemaghiare, și în special pentru biserica noastră, încât omul cel mai cu greutate astăzi în viața publică maghiară, contele Tisza István, a fost silit să o condamne și se constată necesitatea abrogării, ori cel puțin a modificării ei. Și cum contele Tisza István este astăzi conducătorul adevărat al partidului dela putere, pe care se razimă guvernul actual, eram în drept a ne legăna în speranța, că guvernul va afla ocaziunea potrivită pentru a face modificările necesare în aceasta lege, atât de jignitoare pentru noi. Credeam, că în legea despre regularea salariilor învățătoresți, pe care domnul ministru actual de culte și instrucțiune publică de mult o promisese învățătorimei din patrie, se vor șterge barem unele din gravaminele îndreptățite, pe cari le avem

în contra legii lui Apponyi, — dar ne-am înșelat!

Nici contele Zichy n'a putut rămănea, cum se vede, îndărătul conelui Apponyi, pentru a nu fi timbrat cumva din partea conaționalilor sei de rău Maghiar și de rău patriot, cum din același motiv n'a rămas contele Apponyi îndărătul lui Wlassics și al conelui Csáky, iar aceasta din urmă îndărătul lui Trefort, — ei a făcut și contele Zichy aceea ce au făcut și ceilalți, un pas înainte spre scopul cel mare, al *maghiarizării* și al *statificării* învățământului public, un pas mic și la aparență cam neînsemnat, dar *hotărâtor* pentru școalele noastre confesionale, pentru că ni le perdem pe toate prin dispozițiile cuprinse în proiectul seu de lege.

E evident, că noi nu putem plăti învățătorilor noștri salariile stabilite în legea conelui Zichy, iar ajutorul de stat pe care ni l pune legea în vedere știm cu câtă greutate se poate esopera, și știm cât e de nesigur, pentru că în fiecare moment poate fi sistat. E evident apoi, că prin punerea învățătorilor noștri cu totul la discreția inspectorilor regești de școale, ei devin organele, ca să nu zicem unelele inspectorilor, căci dela aceștia depinde soarta lor, existența și înaintarea lor în salar. Grația și protecția lor vor trebui deci să și o câștige în viitor, chiar și în contra intereselor bisericii, în serviciul căreia se află.

Legăturile de subordonare, de disciplină, se vor rupe de tot, și învățătorii vor începe se emuleze în sporiul făcut în limba maghiară, singurul studiu, căruia inspectorii reg. de școale îi dau atențiunea cuvenită, fără ași mai bate capul și cu celelalte studii și cunoștințe, atât de necesare pentru copiii de țărani, meniți se țină și ei coarnele plugului, ca părinții lor!.

Ce e deci de făcut? Punem numai întrebarea, iar răspunsul îl vor

## FOIȘOARĂ.

### Un episod istoric.

De Constanția de Dunca-Schiau.  
(Fine).

Dulce și pătrunzător grăind, în fine zice:

— „Ești sublimă, Eleno! Nalți și drepti sunt falnicii brazi sămănați de Dumnezeu în munții noștri, dar mult mai înalte și drepte inimile femeilor ce le avem. Unde bunătațe, unde mărinimie asemănate celor ce află în tine? Ce este frumuseța fizică cea mai minunată pe lângă astă mărimă morală? Ce e chipul femeii, cel mai fermecător, pe lângă farmecul unui suflet ca al tău? Ce e trecătorul amor, pe lângă adorațiunea inspirată de cereștile tale însușiri? Cele materiale, Eleno, cu timpul în cenușă se prefac; dar cele sufletești, ca și sufletul, rămân vecinice. Nu! nu mă voi mai plânge de cele pierdute. Mi-ai ramas tu, bună stea a zilelor mele, mi-a rămas dragostea ta, toată supracumenească ta dragoste pentru mine și ai mei; nu mai regret de acum nimic. De țară va purta grija *Cel de sus*. Românul nu pierde, românul nu va peri. Cine știe la ce poate fi bună chiar o nenorocire?”

Mângăietor răspunde sublima Eleno: — „În fine! s'a redeșteptat iarăși marele suflet de oțel. De aur și oțel. Regrete, tânguiri nu sunt demne de tine, nu

se potrivesc cu mândrul meu soț. Tu, cu atâtea drepturi la recunoștință, nu fi și tu ingrat. Mulțamește cerului pentru trecut, pentru marea tău trecut. Dumnezeu ți-a dat puterea de a îndeplini atât de mare misiunea avută, încât dela viitor numai laude vei stoarce și nu compătimiri. În șapte ani ai săvârșit pentru neamul tău fapte, ce alte națiuni în șapte secoli n'au văzut îndeplinindu-se. Și nu cu risipă de bani, nu cu vărsare de sânge. Fără de pildă stă în istorie o revoluțiune socială atât de desăvârșită și atât de grabnic și pacinic împlinită. Vor face alți cele ce n'ai putut încă face tu. Să nu căutăm, că cine ne va realisa vise și dorinți, numai realizate să fie. Au oare când întregul monument va fi terminat, nu vei putea tu zice, în conștiință zice: *Temelia eu am așezat-o, zidurile eu le-am ridicat!* Ce făloasă îți va fi simțirea de a ști că cu drept o zici! Vezi, eu nu jălesc ce a fost și nu mai este, nici îmi e frică de viitor. Nu am spre consolare draguții de prunculeți. Nu te am pe tine. Pe biata Maria Obrenovici o plâng, ea nu mai are nimic, nimic. Eu sunt deplin fericită, că pot ținea în brațe iubiiții noștri copilași! Atât de fericită, încât mă mir cum am putut trăi până acum fără de ei. Decât un tron fără copii, mai bine copii fără tron.”

Zicând aceste cuvinte, mai dulce își strânge la sân fiii săi de suflet, mama adoptivă.

\* Aceste cuvinte textual mi-au fost spuse de Elena Doamna, în palatul princiar din București.  
CDS.

— Sfântă femeie! exclamă misteriosul călător cu lacrimi în voce.

Urma nu poate. Ușa despre antreu s'a deschis.

Este improvizatul chelner cu apa comandată.

Pe tavă una din bone a pus un borcan de cristal cu șerbet de cafea. Mana renumită a bătrânei dne Colonel Steriade a fabricat anume pentru Vođa Cuza astă dulceață favorită. Linguriți d'argint aurite încă a așezat alături.

Abea a trecut pragul și domnul cu tricolorul românesc la ornice se oprește buimăcit.

Pare năuc, pare că aiurează atât îi sunt de rătăcite privirile ce aruncă în jurul său.

Dă cu ochii de străinul călător.

Îi este cunoscută, a mai văzut astă față impunătoare, acești ochi cu adâncă căutătură.

Dar unde? Când? Pus pe gânduri rămâne înlemnit. Deodată tresare izbit de-o idee ce i fulgeră mintea. Ore el să fie? se întreabă speriat. Da este *EL*.

Mirat se întreabă cei din casa: este oare smintit acest om?

Finalmente el însuși își dă seamă de caraghioasa-i poziție, lucru totuși și lui îi vine prea curios. Să-i puie capăt ca o locomotivă derailată, se repede drept la drumetului impunător și-i presintă tava.

Acesta ia dulceața, dar apa nu și-o bea. Ochii săi rămân pironiți la straniul chelner

cu antică monetă romană la cravată, iar la ornice cu tricolorul românesc.

Măsurând atent cu pătrunzătoare privire pe nenorocitul entusiast, jumătate surizând el întreabă:

— Domnule, ești chelner de mezerie? Nu-mi prea vine a o crede.

Zăpăceala bietului om e la culme, tot cumpătul și l-a pierdut. Spaima ta toate puterile vinovatului demascat: tavă, pahar cu apă, dulceață, linguriță, tot scapă din tremurătoarele mâni, căzând pe picioarele majestuosului pasager.

Fără a mai ști ce face, ca nebun o ia la fugă pe ușă.

Palid, înfrigurat, rizând, plângând ajunge jos.

În restaurațiune cade pe un scaun, își acopere cu ambele palme fața și rămâne nemișcat. Ca din somn, ca din greu vis îl deșteaptă o voce ce-i vorbește armonioasă limbă de peste Carpați:

— Maria Sa Alexandru Ioan I., fostul Domn al principatelor unite—române dorește să vă afle numele. Sunt însărcinat de înălțimea Sa a vă și mulțumi pentru frumoasele simțiri dovedite domnitorului exilat. Totodată Maria Sa vă roagă a primi drept amintire a recunoștinței sale propriul seu portofigiar. Țigări mai multe nu are. Bagajul Curței va fi spedit mai târziu principelui detronat.

Simțirile mari sunt muțe. Sgduit de diverse și puternice emoțiuni îndrăsnetul

da sigur autoritățile noastre bisericești, cari vor chibzui bine lucrurile și vor afla soluția potrivită. Pentru că situația ce ni se crează de nou e cu mult mai gravă, chestia cu mult mai însemnată, decât se poate fi lămurită și rezolvată din partea presei, pe calea publicității, ci Arhieriei nostri, împreună cu cei mai luminați fii ai bisericii noastre, vor trebui să o examineze bine din toate punctele de vedere, pentru a afla calea de eșire din primejdia cu care e amenințată de nou școala confesională română.

**Scrisoarea Monarhului.** Principele *Hohenlohe*, trimis cu o scrisoare a Majestății Sale, Monarhului nostru, la Petersburg, a fost primit în mod foarte afabil la curtea rusă. Sămbătă s'a prezentat de nou în audiență la țarul Nicolae, care i-a predat răspunsul la scrisoarea Impăratului și Regelui nostru, iar după amiază a plecat acasă la Viena, d'istins din partea țarului cu o decorație mai mare. În cercurile diplomatice se afirmă, că scrisoarea Monarhului nostru către țarul formează actul cel mai însemnat istoric al zilelor noastre, și că scopul ei a fost asigurarea păcii europene.

## O voce serioasă în ora supremă

de un Arhiepiscop.

(Urmare).

Am intonat acestea pe scurt, în interesul cauzei și al învățământului, care după opiniunea mea, precum am mai zis, a ajuns a fi chestiune de viață și de fericire pentru noi și pentru poporul nostru din această patrie.

Este bine să vorbim lămurit. Eu aceasta o fac, când îmi ridic vocea conștiinței și a convingerii și zic: *precum vom griji de cultura poporului nostru, așa va exista și va fi el fericit*. De'l vom ști scoate prin cultură bună și repede din întunerecul neștiinței, trândăviei și nepăsării, el se va regenera, va reîntineri, va prospera și va exista în bunăstare pe secole înainte. Iar de nu vom griji de cultura lui, ci-l vom lăsa în condițiunile sale de astăzi, el va urma a merge tot mai repede spre decadență, până va peri de tot prin sărăcie și lipsă, precum au perit și s'au stâns toate popoarele necultivate, ori semicultivate, când au apucat se între printre ele și să le cutropească prin concurența lor altele, mai culte. Și răspunderea pentru un astfel de proces periculos și nefavorabil, proces de mistuire și perire, neapărat că va cădea mai întâi asupra preoției române, de jos până sus, cu bisericile ei, cari se susțin din sudoarea poporului și să mândresc cu directa misiune a lor de a fi și de a se îngriji pentru bi-

nele, pentru prosperarea sau fericirea vremelnică și vecinică a poporului.

Ciudat bine, ciudată prosperare, ciudată fericire.

Mie îmi vine a zice: să ferească Dumnezeu poporul nostru pe viitor de așa bine. Nu, nu! Nu este bine acela, când vedem, că poporul nostru e în decadență, e în miserie, de unde nu poate urma decât perirea sigură a poporului nostru.

Poate că multora dintre cetitori li se va obtrude întrebarea, *că ce fac Mitropolii și Episcopii români?* Cum se socotesc și cum îngrijesc ei de promovarea culturii poporului, al cărui suflet, al cărui cap moral și spiritual e Episcopul, a cărui turmă cuvântătoare, este poporul după legile omenești și dumnezeiești?

După experiența pe care o am eu, răspund, că Mitropolii și Episcopii astăzi abea le-a mai rămas alta decât puterea cuvântului, adevărată îndemnarea și sfătuirea teoretică a turmei spre îmbrățișarea culturii. Ba nici chiar sfătuirea nu o pot face la fața locului, cu ocaziunea vizitațiunilor canonice, cu inițiativa exemplului viu, n'o pot face, parte pentru că fiind mai toate diececele prea mari și peste măsură de estinse, Episcopii nu ajung a le vizita așa cum ar pretinde împrejurările noastre și prescripțiile canoanelor, și parte pentru că sărăcia și lipsa comună ce a cuprins pe credincioși peste tot se estinde și asupra celor mai mulți Episcopi și le împedecă ori mărginește o activitate salutară în această privință. Astfel cu durere trebuie să recunoaștem, că doară cea mai mare parte a poporului român nici nu-și cunoaște pe Arhiepiscopul sau. Trebuie să recunoaștem, că au trecut sute de ani, decând într-o mare parte a comunelor noastre bisericești n'a umblat Episcop român. În fine trebuie să recunoaștem noi înșine, că credincioșii noștri și în privința aceasta sunt mai părăsiți decât alții.

Se va zice poate, că Episcopii, dacă înșiși nu-și pot vizita diececele, deci nu dispun se fie supliniți în modul de lipsă?

Fac și dispun și Episcopii, cel puțin unii, tot ce pot, dar durere, de o parte nu este cine să-i asculte și se eșecute cum se cade dispozițiunile lor, de altă parte, earăși durere, sunt mulți chiar între ai noștri, cari dintr'adins împedecă executarea.

Afirm aceasta numai în general, ca să nu ating susceptibilitățile. O afirm numai pentru clarificarea lucrului, observând, că sunt mulți în inteligența noastră, cari în zelul lor constituțional dispută Episcopilor chiar și dreptul de a dispune ceva fără con-

sistor. Sunt apoi earăși alții, cari în consistor, cu drept ori fără drept, caută se facă opozițiune Episcopului, iar afară pe stradă, printre public, fac critică aspră actelor episcopicești și consistoriale, pentru că să le devalveze vaza și valoarea, știind bine, că atâta este prea destul, pentru că să se împedecă executarea acelor măsuri.

De unele opozițiuni și greutăți, de prin unele sinoade eparhiale, mai ales decând s'a introdus usul de a se constitui și membrii sinodali în cluburi, ca deputații dela dieta din Pesta, și decând la constituirea acelor cluburi, mai ales pe la mese pline, să fac angajamente formale, dar nu prea morale: nu mai vorbesc nimica. Nu pot retăcea însă opozițiunile și greutățile ce se ivesc prin sinoadele parohiale, în a căror frunte mai totdeauna să află inteligenți de ai noștri. De multeori p'aci se pare, că luptele, și anume cele electorale, de pe terenul politic, au început a se transplanta și pe terenul bisericesc, firește pe cât constituțiunea noastră bisericească seamănă în această privință cu cea lumească.

Așa de es. mai că într-o formă se alege judele comunal, ca și preotul satului, măcar că judele se alege pe trei ani, iar preotul pe viață. Așa la parohii mai bune aproape nu se întâmplă alegeri fără abus, care durere, prea adeseori degenerază în escese și scandale. Și dacă Episcopul și consistoriul nu va trece cu vederea multe de toate, vine amenințarea cu trecerea la altă religione, o amenințare, care se eșecută cu foarte mare ușurință.

Trebuie să recunoaștem, că în ambele noastre biserici române avem multe comune, cari au fost și câte de douăori ortodoxe și tot de atâteaori catolice. Cine ar mai putea vorbi în asemenea casuri de convingere internă? Este un reu acesta, și după mine cel mai mare reu, în ambele noastre biserici române, un reu, care nu mai are păreche; un reu, care nu numai că împedecă orice măsuri și dispozițiuni salutare, luate în interesul nostru, dar care ne face și de răsul și de batjocura streinilor.

Acestea și mai multe asemenea acestora sunt, cari împedecă foarte mult și Episcopii în lucrările lor și în executarea dispozițiunilor lor. Peste tot în nefericita stare în care ne aflăm astăzi cu progresul și instituțiunile noastre, nu este lucru mai greu și mai fatal decât se dispună Episcopul, știindu-se că-i lipsesc mijloacele și organele pentru împlinirea dispozițiunilor sale, și când mai fiecare dispozițiune se preface în — compromitere.

(Va urma).

## Proiectul ministrului Zichy.

(Fine.)

§. 15. Dreptul de avansare în clasă de salarizare, în cazul, că salariul învățătorului îl acopere, în înțelesul legii acesteia, exclusiv susținătorul școlii, compete acestuia, respective autorității îndreptățite de a aplica pe învățător. În cazul însă, dacă competențele învățătorului, de natura salarului, se întregesc, sub orice titlu, în orice sumă, din ajutor de stat, ori dacă plusul de salar, rezultat din avansare, se acopere, la cererea susținătorului de școală, din ajutor de stat, compete (avansarea) ministrului de culte și instrucțiune publică. La avansarea învățătorului confesional este a se cere în mod prealabil părerea respectivelor autorități supreme bisericești.

§. 16. Locuința dată în natură trebuie se fie compusă cel puțin din două camere regulat padimentate, din bucătărie, cămară și cele mai necesare locuri laterale. A-fără de acestea, acolo unde susținătorul de școală are realități corespunzătoare, învățătorul are dreptul la o grădină de un sfert de jugăr, iar în lipsa de grădină, la suma de 20 coroane, relut pentru grădină. În lipsa locuinței în natură, învățătorul are dreptul, fără considerare la salar, la re-lutul de cuartir espus în §-ul 4 și corespunzător localității în care se află. Învățătorul e dator să locuiască în comuna în care îi se află școala.

Dacă însă în comuna aceea nu s'ar putea căpăta locuință corespunzătoare, ori dacă așa cer în mod nedelaturabil împrejurările familiare ale învățătorului, și dacă aceasta se poate face fără a fi vătămat serviciul. — la cerere se poate permite învățătorului comunal din partea inspectorului regese de școale, iar învățătorului confesional din partea respectivei autorități confesionale, ca să locuiască în altă comună, apropiată de localitatea școlii. Per-misiunea aceasta, dacă cere interesul de serviciu, poate fi revocată ori și când.

§. 17. Ajutorul de învățător se împărțese de un onorar de cel puțin 800 coroane la an.

§. 18. Remunerația pentru instruirea ucenicilor industriali și comerciali, cum și pentru conducerea școlii agronomice de repetiție, nu poate fi computată în competențele stabilite prin legea aceasta.

§. 19. Învățătorul care face serviciu activ ca voluntar pe un an, este a se considera de concediat, și sub durată anului acestuia are dreptul numai la restul care trece peste 800 de coroane din competențele sale de natura salarului. Dacă învățătorul intrat în serviciul militar ca voluntar pe un an a primit ajutor de stat ca între-gre de salar, ajutorul de stat reținut în cursul acestui an poate fi întrebuițat pentru remunerarea suplentului aplicat.

§. 20. Îndreptățirea învățătorului asupra competențelor stabilite în legea aceasta poate fi restrânsă numai prin sentință valabilă disciplinară. Amendele dictate ca pedepse disciplinare și speșele de procedură (disciplinară), cum și pretensiunile născute din raporturile de serviciu, apoi competențele la fondul de pensie regnicolar învățătoresc și la institutul orfanal, se pot detra-ga din salariul învățătoresc.

§. 21. Susținătorii de școale comunale și confesionale sunt datori se întregescă emolumentele învățătorilor aplicați la școalele lor cel puțin până la suma stabilită în legea aceasta. Intrucât susținătorul de școală, din cauza sărăciei stabilite conform dispozițiunilor din art. de lege 27 dela 1907, nu e în stare să întregescă salariul învățătoresc până la sumele stabilite în legea aceasta, se poate adresa, pe calea stabilită în art. de lege 27 dela 1907, ministrului de culte și instrucțiune publică pentru întregirea salariului învățătoresc din ajutor de stat. Competențele învățătorilor aflați în aplicare cu ocaziunea intrării în vigoare a legii acesteia, sunt a se întregi, cu începerea dela 1 Ianuarie 1913, cel mult până la 31 Decembrie 1913. Întregirea cu ajutor de stat a salarelor astorfel de învățători, susținătorul de școală are să o ceară cel mult până la finea lui Septembrie 1913. Dacă nu o face aceasta, salarul învățătoresc, stabilit în legea aceasta, se consideră de asigurat din partea susținătorului de școală.

§. 22. Ministrul de culte și instrucțiune publică, la cererea prezentată din partea susținătorului de școală, întregeste salarul învățătoresc cu ajutor de stat, până la sumele stabilite în legea aceasta, cu stricta observare a dispozițiunilor din art. de lege 27 dela 1907. Despre susținătorii de școale, cari au obținut pentru învățătorii lor, pe temeiul §-lui 12 din art. de lege 27 dela 1907, deja până acumă întregire de salar fundamental din ajutor de stat, se ia ca justificat faptul, că din cauza sărăciei nu pot asigura din al lor propriu salarul învățătoresc stabilit în legea aceasta, prin urmare, salarul astorfel de învățători, fără nici o cerere din partea susținătorilor de

entusiast nu află acum nici cuvinte de a le exprima. Ca răspuns îngăimează vorbe fără șir: Vodă... l-am văzut... recunoștința... liberator poporului... mântuitorul neamului... Maria Sa doamna... Eram uimit, beat de... iertare! iertare! Eram nebun de bucurie, iertare!...

Lacrimi îi inecă vocea. Peste câteva momente s'a trezit ca din vis. Lângă el nu mai era nimenea, în mâni ținea port-tigăru-l lui Cuza-Vodă, sărutându-l cu evlavie, ca sfânta evanghelie.

După mulți ani mi l-a arătat și mie. Era încă nou; odor păstrat cu sfințenie.

Înă nouă ore la bisericile din Deva; la cea catolică și cele protestante: lutherană, calvină, unitară. Nouă ore dimineața. La cea românească încă n'a bătut ceasul. Nu. Nici acum, nici ziua întreagă nu va bate, căci biserica nu are orologiu. Nici orologiu, nici turn, nici uși, nici ferestri, nici chiar catapiteasmă. Noaptea toată a nins în sfântul locaș, a nins și pe sfintele icoane. Acum încă ninge.

Ninge des și mărunț, de-ți pare că ce-rul varsă lacrimi înghețate, și totuși careta domnească, sosită în presară, stă cu caii prinși la ușa hotelului. Acum oștea e spre apus îndreptată.

Pe stradă aproape nimenea. În restaurațiune câteva persoane neînsemnate. Trepte însă ce duc sus la primul etaj gem de lume. Lume română. Șir lung de preoți și domni de ambele lături. Aci vicecomitele Ciacianu, primarul Drăghiciu, frații Piso, frații Olariu și mulți alți fruntași români din

Deva. Și domnul cu barbă lucitoare și ochi scânteitori nu lipsește.

În capul scării doi protoierei: unul tânăr, altul albit la plete și barbă.

Toți tac. Toți așteaptă.

O să iasă Alexandru Ioan I., domnitorul detronat. El pleacă. Va trece. Iată-l.

E în manta de drum, căciula de samur pe cap. Elena Doamna îl urmează cu ambii copii de mână.

Românii toți pleacă capetele adânc. Toți își opresc suflarea.

Vodă zărește pe bătrânul protoiereu, grăbește pasul, se descopere și-i sărută mâna zicând:

— Binecuvintează, părinte.

Cu smerenie e primită binecuvântarea, apoi Vodă întreabă:

— Numele Sfinției Tale?

— Protoiereul din Dobra, Crainic.

Ilustrul călător tresare, fața i se întuneacă, fruntea i se posomorește. Un moment stă fără graiu.

Elena Doamna încă simte fiori reci prin vine, paloarea și roșăța schimbându-i-se pe obraji. Ea predă copiii bonelor și se re-apropie mai tare de soțul său.

Domnitorul detronat s'a și recules. Mandru, demn, măreț vorbește aspru, apăsător:

— Ai un fiu militar în București?

— Da, Maria Ta, căpitanul Crainic.

— Căpitanul de vânători Crainic; îl cunosc. Căpitanul Crainic fiind de gardă

a tradat palatul, domnitorul, șeful armatei la 11 Februarie.

O pauză. O consternațiune generală. Principele își simțise vocea devenită vibratoare, tremurândă și el o voia liniștită.

Pauza totuși n'a fost lungă; Cuza-Vodă reîncape:

— Spune acestui fiu, părinte, că neagră pată a aruncat pe iubita-mi armată, pată ce numai cu sânge poate fi spălată. S'o spele cu sânge la prima ocaziune, ca să uite lumea că între soldații țării s'au putut afla și trădători; să creadă, că militarul român numai erou poate fi.

Părechea princiară imediat coboară treptele, salutând în tăcere la dreapta și stânga.

Jos la scară Vodă se oprește și tinde mâna unui domn cu barbă lucitoare și ochi scânteitori.

— Mă bucur, domnule, de a vedea și entusiast. Entusiasmul și energia sunt semne de junetă și putere și junetă are viitor. S'auzăm de bine!

„Să trăiască!“ răsună acum din toate pepturile românești de repetiții.

Infocatele strigăte petrec destărații la careta de drum.

Biciul surugului pune caii în goană spre apus.

Zăpada tot cade, ca niște lacrimi înghețate.

(1908. Viena).

școale, poate fi din oficiu întregit cu ajutor de stat.

§ 23. Suma ajutorului de stat se stabilește cu considerarea la conscrierea venitelor, făcută pe temeiul art. de lege 27 dela 1907. Venitele învățătoresci stabilite deja pe temeiul art. de lege 26 dela 1893, care stabilea a ramas, în înțelesul §-lui 8 din art. de lege 27 dela 1907, neatinsă, — sunt a se clasifica de nou în cas că postul devine vacant, conform procedurii stabilite în art. de lege 27 dela 1907, și ca basă la întregirea salariului este a se lua rezultatul noiei clasificări.

§ 24. Dacă învățătorul confesional dela școala elementară populară face în înțelesul începutului §-lui 141 din articolul de lege 38 dela 1868 și servicii de cantor, iar salariul învățătoresc stabilit pe seama lui din partea susținătorului de școală e mai mic decât 1000 coroane, — competențele învățătoresci și cantorele sunt a se considera împreună ca salariu învățătoresc, în suma de 1000 coroane.

§ 25. Comuna, care nu a repartizat darea școlai de 5%, permisă prin §-ul 35 al art. de lege 38 dela 1868, ori nu a es-hauriat-o, mai departe confesiunea, ai cărei membri nu contribuiesc la susținerea școlai confesionale cel puțin cu 5% socotite după darea lor de stat, nu pot cere ajutor de stat. Dispoziția aceasta nu se referă la comuna (politică), respective la comuna bisericască, care nu a repartizat darea școlară, dar poate arăta, că cheltuielile cu susținerea școlai, scoase dela locuitorii din comună, respective dela membrii comunității bisericești, corespund celor 5% ale dărilor directe de stat, repartizate pe comuna susținătoare, respective pe membrii comunității bisericești.

§ 26. Regulamentele esistente, ori cari se vor crea în viitor din partea susținătorilor de școale, cu privire la regularea competențelor învățătorilor aplicați la școalele elementare populare susținute de ei, rămân în vigoare, dacă în ele se garantează pe seama învățătorilor cel puțin competențele stabilite în legea aceasta. Cu privire la acești învățători dispozițiile din legea aceasta referitoare la competențe nu pot fi aplicate.

§ 27. Ministrul de culte și instrucțiune publică poate acorda pe seama învățătorilor, cari se împartășesc pe baza legii acesteia de întregire de salariu ajutor de stat, și al căror timp de serviciu de înainte de 1 Octomvrie 1893 nu poate fi computat, în înțelesul §-lui 7 din legea aceasta, în cadrele sumei prelimate în scopul acesta în bugetul statului, — câte un adaos personal de 100—400 coroane, care va fi computat și la pensie. Adaosul acesta personal poate fi sistat numai în cazul, că salariul, cu adaosul personal, trece la învățător peste 3200 coroane, la învățătoare peste 3000 cor.

§ 28. Cu privire la chestiile ce se nasc din pretensiunile învățătorilor referitoare la competențele isvorite din legea prezentă, precum și cu privire la pretensiunile ridicate din partea lor în contra susținătorilor de școale, e competentă, cu escluderea oricărei altei proceduri, se aducă hotărâre comisiunea administrativă municipală. Hotărârea ei poate fi apelată la ministrul de culte și instrucțiune publică, în 15 zile dela înmănare.

§ 29. Cheltuielile cari îngreunează erarul în anul 1913 în urma legii acesteia, sunt a se conta la capitolul XXI., punct 19, din bugetul anului 1913.

§ 30. Legea aceasta intră în vigoare la 1 Ianuarie 1913, și tot atunci își perd valoarea: cele patru alineate dela început ale §-lui 2 din art. de lege 27 dela 1907; paragrafi 3, 4, 9 și 11; alineatul prim și ultim din §-ul 12, și alineatul al doilea din §-ul 34. În locul punctului 4 lit. c) din §-ul 22 al art. de lege 27 dela 1907 se dispun următoarele: „detragerea avansării ori a înaintării pe un timp anumit se poate face numai pe un timp determinat, care nu poate fi mai lung de doi ani, iar acest timp determinat nu poate fi computat numai în anii de serviciu ceruți pentru cea mai apropiată avansare ori înaintare“. Dispozițiile cari rămân în vigoare din art. de lege 27 dela 1907 sunt a se aplica în consonanță cu dispozițiile legii acesteia. De aceea, unde acestea vorbesc despre salariu fundamental, sau despre adaos de etate, sau se face provocare la §§-ii 2 și 3 din art. de lege 27 dela 1907, este a se înțelege „salariul“ stabilit în legea aceasta. Iar provocarea din §-ul 34 al art. de lege 27 dela 1907 la §-ul 9 din aceeași lege, se referă acum la §-ul 2 din legea aceasta.

§ 31. Cu executarea acestei legi se încredințează ministrul de culte și instrucțiune publică și cel de finanțe.

Conte Zichy Iános.

Notă. Comisiunea instrucției publice a dietei a desbătut Vineri proiectul acesta de lege și l-a primit în general și în special, cu unele modificări, asupra cărora vom reveni în numărul viitor.

## Serate de ale meseriașilor nostri.

Joi în 30 Ianuarie s'a ținut prima ședință literară festivă din anul acesta, la „Reuniunea sod. rom“.

Ședința o deschide prezidentul reuniunii dl V. Tordășianu. Vorbește amănunțit despre ajutoarele de îmbrăcăminte și altele date de reuniune, în preajma Crăciunului, copiilor săraci. Anunță cu durere, moartea membrului reuniunii, a tinărului croitor, I. Dușa, care se bucura de o mare trecere, fiind un model de meseriaș, harnic și silitor. Mai departe scoate la iveală faptul că răposatul, la sfatul conducătorilor reuniunii, înainte de asta cu 3 ani, s'a asigurat la o bancă de asigurare din Budapesta, în caz de moarte, pentru suma de 2000 cor., iar pe fisa sa pentru suma de 1000 cor., care să o primească când va ajunge în vârsta de 20 ani.

Neconsolata văduvă va primi acum 2000 cor. și pe deasupra, pentru miia de coroane a fetei nu va mai plăti nimic, având să primească la timpul său suma de 1000 cor.

Am ținut să scot la iveală acest lucru, — zice dl Tordășianu, — care, durere e foarte neglat de meseriașii nostri. Mă întreb acum, ce ar face văduva și orfana minoră a lui Dușa, dacă el nu s'ar fi hotărât să se asigure? Mai vorbește apoi despre moartea membrului fondator N. Criștea, care, pe vremuri, era protejat de marele Șaguna, iar acum în timpul din urmă și-a pierdut vederea și a scăpat așa de rău, încât ruga cerul să se îndure a-l trece din lumea aceasta.

Vorbește apoi despre convenirea socială a reuniunii și despre hotărârea comitetului de a aranja un concert la Săliște, cu ocazia sfințirii casei naționale de acolo, iar la urmă declară ședința literară deschisă.

Începutul îl fac domnii Pompiliu Verzariu și Aurel Covrig, primul la pian, al doilea cu vioara. Au executat unele compoziții cu farmec și cu sentiment, dovedind temeinice cunoștințe în ale muzicii. Dăoara Elena Bordea, cu poezia „Dormi în pace“, de Vlăduț, a dat dovadă de un puternic talent declamatoric. De asemenea și studentul Ilie Bufnea cu poezia „Sub patra-fir“, de Coșbuc, a fost la înălțime.

Au urmat încă câteva declamări, apoi dăoara prof. Dr. Eleonora Leményi a ținut o interesantă conferință despre „Ce să cetim“. Iată un subiect despre care s'a vorbit foarte puțin la noi. În linii largi arată ravagiile stricăcioase ce le face literatura de romane senzaționale asupra copiilor, caracterelor neformate și peste tot a minților tinere. Cu diferite citate ne arată cum copii de școală, studenți sau învățăcei de meserii, au părăsit școala sau meseria unde erau aplicați, sătui de viața monotona de până aci și dornici de o viață mai aventuroasă, asemănătoare eroilor din romanele cari le-au cetit. Și astfel aceștia neavând nici o concepție despre viața reală, iau de bani buni toate prăpăstii înșirate în romanele cutărui speculant și cu timpul ajung în conflict cu justiția, cu societatea întreagă sau populează închisorile și temnițele. Și e trist lucru, — observă conferențiară, — că de această boală sunt molipsiți chiar oamenii serioși, și mai ales doamnele noastre așa zise — culte. Și sunt multe cari își neglija treburile casnice, pentru că în creier lor aprins de lectura senzațională nu mai încap altceva decât dorința ferbinte de a afla ce sfârșit va avea cutare conte sau mildor, erou al romanului din chestie. Și aici e răul, căci editorii acestor fițiuci tocmai asta urmăresc, de a ațâța curiozitatea cetitorilor și sfârșesc fiecare fascicolă tocmai acolo unde peripețiile sunt mai frumoase, unde acțiunea este mai încordată, lăsând cetitorii într-o nervoasă așteptare până la apariția fascicolei următoare. Conferențiară spune cum în Germania s'au înființat societăți anume contra acestei lecturi pornografice, totodată și bibliotecă de schimb unde se dau cărți bune și folositoare în schimbul celor imorale. Recomandă publicului ca în locul acestor fițiuci stricăcioase să cetească cărți din „Biblioteca Minervei“, „Biblioteca Asociației“, „Biblioteca pentru toți“ ș. a., cari cuprind bucăți alese din scriitori de seamă, cele mai multe pe înțelesul mulțimii, de unde pe lângă altele ne putem însuși o limbă românească aleasă, și astfel n'am mai fi nevoiți ca la fiecare vorbă să alergăm la străinismele maghiare și germane, cari ne pocesc așa de urât frumoasa noastră limbă.

Conferența dăoarei Dr. Leményi a fost ținută într-o limbă aleasă, stil vior, curgător, așa că publicul a ascultat-o cu cea mai mare atenție.

Di I. Ignaton, absolv. de teologie, cu o parte din corul reuniunii a cântat unele cântări drăguțe. Dăoara V. Micla a executat cu precizie la pian „Hora Sinaei“, Di Valer Hurd, cleric, a cetit o schiță din viața meseriașilor, criticând apucăturile

rele, fără să jignească însă personal pe nimeni. Și erau dintre aceia care erau fericiți că nu seamănă cu personajul schițat. A urmat apoi dl I. Stanciu cu o romanță frumoasă.

De încheiere dl Tordășianu mulțamește publicului asistent, că a ținut să ia parte la această ședință n număr atât de mare, mulțumeste în deosebi dăoarei Dr. Leményi pentru prețiosul concurs și invită publicul la a doua ședință literară care se va ține în Februarie c.

Elin Gruia.

## NOUȚĂȚI.

Din cauza sfintei sărbători „Vasile, Grigorie și Ioan“ numărul cel mai de aproape al ziarului nostru va apărea Vineri la orele obicinuite

Cursurile „Asociațiunii“. Eri, Duminecă, la orele 5 d. a. s'au început conferențele publice, ținute în sala festivă a muzeului „Asociațiunii“. A rostit întâi domnul Andreiu Barseanu, prezidentul „Asociațiunii“ o vorbire frumoasă de deschidere, apoi dl Dr. Silviu Dragomir și-a dezvoltat conferența despre revoluția religioasă a călugărului Sofronie (1761). Duminecă, în 16 Februarie n. va vorbi tot dl Dr. Silviu Dragomir, profesor seminarial, despre revoluția iobagilor români (1784) și domnul profesor Dr. Emil Precup despre literatura populară.

Protector substituit. al „Crucii-Roșii“ austriace și maghiare, în locul Arhiducelui Frideric, care s'a retras, Maiestatea Sa, Împăratul și Regele nostru, a numit pe Arhiducele Francisc Salvator, ginerile Maiestății Sale. Protector e însuși Maiestatea Sa.

Tren electric. Între Viena și Pojon se lucrează de câțiva timp la construirea căii ferate electrice. Pe teritoriul austriac lucrările sunt aproape terminate; pe teritoriul ungăr, linia care este lungă de șase kilometri, s'a început a se clădi în Noemvrie a. tr.

Pentru școale. Ministrul de instrucție din Rusia a cerut dela parlament (duma) votarea unei sume de o sută milioane ruble, pentru înființarea de școale populare.

Treceri religioase. În urma mișcării produse în mijlocul credincioșilor romano-catolici sibieni, au părăsit confesiunea aceasta trecând la biserica evanghelică săsească, 81 familii, cu aproape 300 de suflete.

Nou vas de război. Se anunță din Fiume, că în crucișatorul nou, cu numele Noara, se va inaugura Sâmbătă în 15 Februarie 1913. Nașă i va fi soția admiralului Rudolf Montecuccoli.

Răscumpărare. Dl Dr. Vasile Stan, profesor seminarial, și-a răscumpărat felicitările de ziua numelui dăruind pentru Muzeul școlar al școlai de aplicație dela seminarul „Andreian“ 10 cor.

Serată literară în Budapesta. Societatea „Petrui Maior“ din Budapesta va aranja o serată literară-muzicală cu concursul domnișoarelor Gaby și Zoița Mezei în sala dela „Saskör“ (IV, Irányi-utca 17). Mercuri în 12 Februarie n. (ziua sf. ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan), la orele 8 seara, într-o pomnirea lui Petru Maior, îndrumătorul conștiinței românești din Ungaria și Transilvania.

† Ioan Moldovan, preot român gr. or. în Petringenii, a încetat din viață în 7 Februarie n. la orele 10 a. m. în etate de 45 ani, împărțit cu sf. taine. În mormântarea i s'a făcut Duminecă, în 9 c. la ora 1 și jum. p. m. în cimiterul bisericei gr. or. din Petringenii. Odihnească în pace!

Cea mai mare gară. Dumineca trecută s'a deschis în Newyork cea mai mare gară din lume. Noua gară centrală, care întrece și pe cea din Lipsa, este clădită pe un teritor de 32 hectare și a costat 700 de milioane coroane. În hala clădirii monumentale se pot adăposti 1043 de vagoane. Salele de așteptare sunt asemenea construite în dimensiuni uriașe. Iluminarea este feerică. Gara mai are și o instalațiune im-posanță de băi și alte localități, aranjate cu confortul cel mai modern.

Circulațiunea străinilor. Orașul Brașov a fost vizitat în anul 1912 de 14 097 străini, și anume 6836 din Ungaria, 4672 din România, 1725 din Austria, 503 din Germania, 61 din Turcia ș. a. m. d. O mare parte a străinilor a locuit în case particulare, în deosebi oaspeții de vară sosiți din țara românească.

În urma concurenței. Directorii teatrelor vieneze au cerut dela autorități permisiunea de a putea ține reprezentațiuni cinematografice în fiecare zi în orele de după amiază.

Ajutor zădărnicit. La începutul lui Noemvrie a plecat o expediție de ajutor, trimisă de Crucea roșie a Germaniei pentru a da îngrijirile necesare bolnavilor și răniților în Adrianopol. Expediția, care stă sub conducerea profesorului Hildebrandt, n'a sosit nici până astăzi la locul destinațiunii, deoarece guvernul bulgar nu i-a permis să părăsească Sofia. A intervenit împărăteasa Germaniei, cu scop ca medicii și personalul lor să călătorească mai departe spre Adrianopol, însă până acum fără nici un rezultat.

Fond de un milion. Societatea ziariștilor francezi din Paris are un fond de pensie, care în zilele acestea a ajuns la suma de un milion de franci. Cu acest prilej s'a organizat un strălucit banchet în saloanele palatului Bourbon, pus la dispoziția ziariștilor de prezidentul camerei Deschanel. Au participat la banchet 240 de persoane, care au șezut la 24 de mese. La masa cea dintâi se afla prezidentul societății, Aubry, având la dreapta sa pe doamna Poincaré, soția noului prezident al republicei. La celelalte mese se găseau: ministrii, președintele senatului și camerei, dl Poincaré, Loubet, și numeroși reprezentanți ai lumii artistice și ai presei din străinătate. La concert a venit și prezidentul Fallières cu soția sa; ziariștii i-au primit cu cele mai mari ovățiuni.

Aeroplan invizibil. Locotenentul A. Taussig din regimentul de infanterie nr. 52, cum se scrie din Viena, a prezentat în școala de piloți dela Wiener Neustadt un nou monoplan, ale cărui suprafețe sunt alcătuite dintr-o masă transparentă. Construcția aceasta permite pilotului să observe toate, ear aeroplanul chiar și la o înălțime nu tocmai considerabilă rămâne neobservat pentru ochiul liber. — Aeroplanul invizibil este invenția unui inginer chimic cu numele Austerweil, un aradan, care acum lucrează într'un laboratoriu lângă Paris. Inginerul pregătește aripile aeroplanului dintr-o materie cu totul nouă de celoid, numită e-mailit, care face ca aparatul la o înălțime de 300 de metri să nu fie zărit. Guvernele din Franța și Anglia au comandat mai multe aeroplan de felul acesta.

La fondul de 20 bani al Reuniunii meseriașilor sibieni, pentru cumpărarea unei case cu hală de vânzare, au mai dăruit: Octavian Vesteamean, sodal mașinist tipograf (Lipsca), 1 cor., Mihail Sinu, croitor, 2 cor., Dem. Pulca, paroh (Proștea) și soția sa Sofia n. Ilivici, 60 bani, Ioan Radu paroh (Măgărei), 50 bani, Ilie Beu, paroh (Apoldul inf.), și soția sa Paraschiva n. Comșa, 1 cor., Ioan Petrișor, (Alțina), 20 bani, Andreiu Maier, pantofar, Ioan Coman, ec. (Cornăți), aplicând pe nepotul său Zaharie Lăpădatu la cismărie, 20 bani, Nicolae Socol, proprietar (Petroseni). 1 cor., Elisaveta Florea, 20 bani, Pamfilie Crișan, lăcătuș, soția sa Ana și copiii: Cornelia, Ionel și Leontina, 1 cor., Cornel Tăslăuanu cul. tipogr., 20 bani, Silviu Andrica, paroh (Sirbi) și soția Lucreția n. Goța (Brănc), în amintirea fiului lor Zeno, 1 cor. și Eugenia Tordășianu, profesoară, 20 bani.

## Teatru.

Luni, 10 Februarie n. „Das Märchen vom Wolf“, și Marți, 11 Februarie n. „Mein Freund Teddy“, comedie în 3 acte.

## Cărți și reviste.

Revista Teologică, nr. 1 din Ianuarie 1913, cuprinde: Să desgropăm comorile! de Redacție. Anul nou, trad. de I. Beletuță. Chestiuni vitale: Avem un suflet? după F. Thomas, de Dim. Cornilescu. Din comorile trecutului nostru (o singhelie din 1798) de Dr. G. Ciuhandu. Predică la Dumineca fiului răstăcit, de Aurel Popovici. Congresul profesorilor de științe religioase, de preotul P. Morușca. Mișcarea literară. Cronică bisericească-culturală: O statistică dureroasă, Conferențele pastorale din județul Suceava, mitropolia Moldovei, — Societatea ortodoxă națională, „Oecotirea“. Schimbări de ierarhi. — Preotul — omul tuturor, de N. Albu și N. B. Tipicul cultului religios, de Cantor. — Revista Teologică apare de două ori pe lună. Abonamentul 10 cor pe an. Adresa: Dr. N. Bălan prof. sem., Sibiu, Strada Reisenfels 11.

